Perenaise saanu Kuressaare
vallast ka siandac Poori õrgi
jõ naisanu kahe kündmä.
Ommu kuue sõngi vahel i ole ka
pedagi vaha nännu, ega kunagi,
ega tõnna vahel jõanu adraraua
maa sisi kunni; jõ perenaise
ütlenu: „Jumal isõtse! mündka
tulebi. — Kahelaadsina kaas jõanu
pallast adra raua alla, vahta ei
minnu ütten kaskig. ainda al
pu käsin. Mis perenaise enne
aigu kõnelenu naksas, enni ku
ka mies vahalaenast käthe ei olle
saanu, selle pärast läits raha-
laadsin mõa alla kagasi. —

2.) Wanapagana kütse kaja jõa
laulatus. Kom. mured.

Wanast tulleu ütte-kord kaskaa
Poisi kõdsist, jõ minnu üttest
kütjast maast ärändaa, kas san-
nugi mõnnõ inimese sugu ei
ole kõnnu. — Tõine Poisi kaspaste
nu selle maa seina pääle, jõ
ütlenu sai nalli-pärast: „Vii ma
vätte omale naise!" Sest paalt

ütlenu ütte kalle vastu: „Omma
äkki tuled kaasi!" —

Kuna kadu saanu, sõs minnu
Poisi nõiamaasi maanu nõu
pallema, mis ta pias tegemä,
kas kaasile minnema, või mitte.
Nõi ütlenu talle: „Oma lubamist
mis sa olled lubanu pias ei ma
tõõtuma, ega sõs sii kas sõsl sele
sulle vaata kõnel mun kennigi
es ole kui „vana-Poisi!" —
Tõine äkki minnu Poisi kaasi
jõ vättan viisne ka maanu Poisi
sõs nu kaskeig vaht mis mõa ahaal ei
ka mõtlenu en jalgab vändes „ka
siistest. — Kuna sinnä kihja
maja maanu saanu, sõs jättem
abbe vällä, jõ ei minnu sissi.
Tull na ütlenu mõlemä õrä,
„vanaPoisi" tullen neile vastu, alle
naistõõtsu saanu Poisin jõ
tuetanu mis ilmsta Poisi tõine.
„WanaPoisi" ütlenu: Sie ei õa et ea
„siistse maanu olled vättan, mind
võinu Poisist kaimist ka kaid
õrälonsata. — Poisi jõ õpetaja ütse
on mõlemba õra, ei ole sõnda anud